

SINKOVITS PÉTER VERSEI

A LÁTÓ MOZDULATLAN

amikor eső csapdos
isten tapsol az embernek
mosott ingjét lobogtatja
végtelen időkben

árbockosárból figyelve
a tenyésztett pillanat

ÁTHANGOLÓDÁS

és most megmentelek
szólá a hang
fogadalmaimból
kiszabadítva

LASSÍTÁS

a lázadó
felejtí vélt rejtjeleit

másolt esztendők
ablaknyi részben

zuhanó ékei
a selymes semmittevésnek

HIMALÁJA

sávós időkben
szűkös a merítés

a váltóláz birodalma
virágzó szeder

már mögöttünk futnak
a huzatos évek

s bámul rajongva
ki legyezőt nyit

KÖRMENET

érzéki sírom kényelmesnek tűnik
ám a kert benépesül
robaj-gépkocsik zavarják
a lefelé igyekvőket

porban parázsló arcom
alig kivehető

más is elszalasztotta
a beteljesülést

megteltek mind a lócák
tömeget patikáriusok toboroznak
felperzselt bokrok mentén
érkeznek a délcegek

zajongásban díszes erkélyekről
sudár nők bámulják
a megváltó hordozott képét
egy suhanc vonalakat húz

s aki most tízezer reált
kínál egy táncért
örvényben nevével
máris feliratkozott